

Lumina în viața voastră

**Foaie Parohială editată de Parohia Romano-Catolică Orșova
cu sprijinul părintelui paroh Pr. Dr. Davor LUCACELA**

Nr. 20/2021 din 16.05.2021

Din cuprins:

**Rugăciunea Marelui Preot
pag. 2**

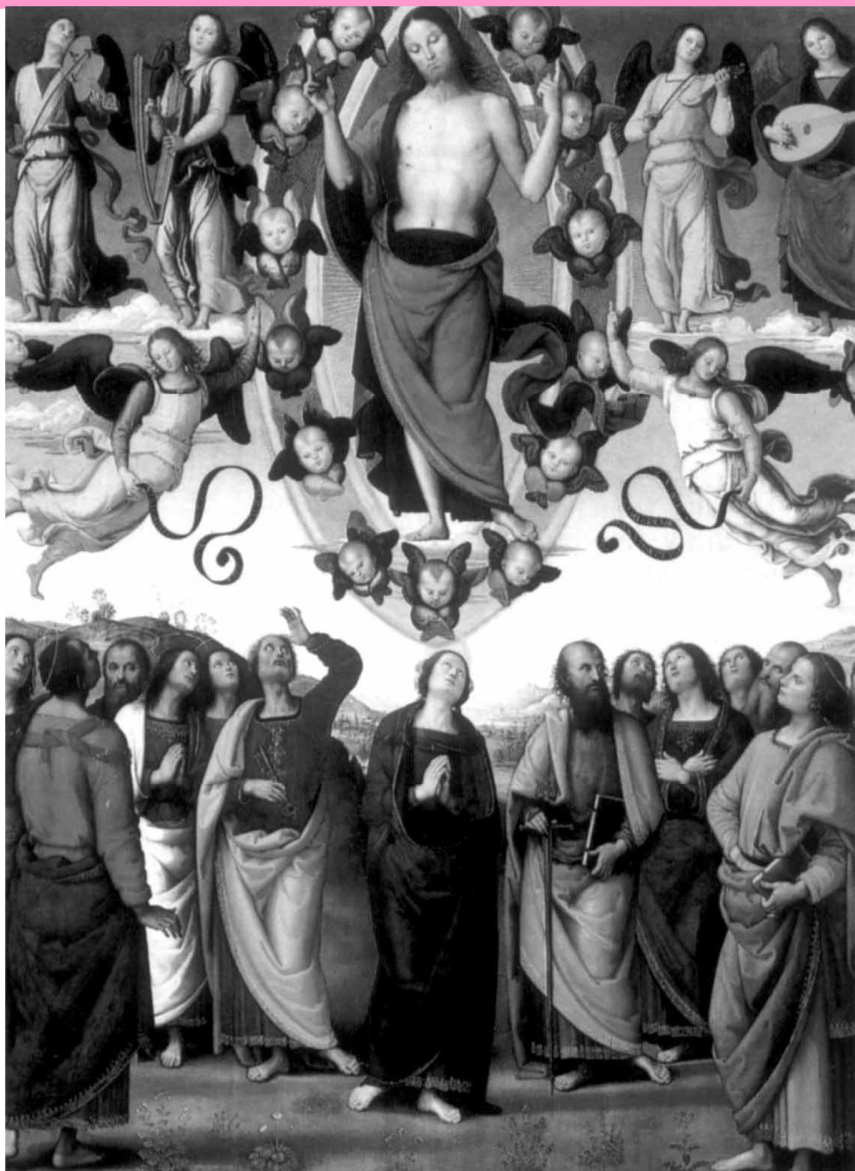
**GESTURI, CUVINTE ȘI SIMBOLURILE
SFINTEI LITURGHII (2)
pag. 3**

**Câteva cuvinte despre biografia Mons.
Jozef Hal'ko
pag. 5**

**Ridicarea la cer a Domnului
pag. 5**

**Arhiepiscopul Rahho – martir și
apostol al păcii
pag. 6**

**Miracole în jurul sanctuarului
marian în Crescentino – Italia
pag. 7**

***Ridicarea la cer, Pietro Prugino (1445-1523)
Muzeul de Artă, Lion***

Rugăciunea Marelui Preot Duminica 7 de Paște – ciclul B

În încăperea de sus, unde ucenicii au pregătit agapa de Paște, atinge apogeul o altă agapă. Marele Preot Dumnezeiesc sărbătorește aici prima sfântă liturghie. În mod desăvârșit s-a jertfit și s-a unit sacramental cu ucenicii săi, căroră le-a dat drept hrană pe sine în forma pâinii și a vinului. Roagă-l pe Duhul Sfânt, să te conducă în acest sanctuar novotestamentar, pentru a fi martorul rugăciunii marelui preot, pe care Isus o prezintă Tatălui său.

La ceea ce participi tu, se va derula din nou, ori de câte ori în timpul jertfei euharistice, Isus intră în sufletul tău. Nu vine la tine doar pentru aceea de a aștepta, ce-i vei spune, dar el însuși, de pe altarul inimii tale și la fel și din inimile fraților și surorilor tale se adresează și Tatălui său ceresc și se roagă pentru toți, la fel cum se roagă acum pentru apostolii săi. Ascultă cu atenție această rugăciune a sa. Vei recunoaște din rugămintile sale fierbinți, ce-l apasă cel mai mult pe inimă. Acesta este și motivul principal, de ce se umilește, că vrea să devină pentru tine hrană și băutură.

Musafirul Dumnezeiesc, prezintă Tatălui său o rugămintă caldă, pentru ca această scurtă unire sacramentală să se schimbe în unitatea voastră permanentă și reciprocă, care are cea mai mare bază posibilă și model: **unitatea Tatălui și a Fiului**. De ce tânjește Isus atât de mult să fi cu tine și în tine? Pentru ca

împreună cu el și în el să ai plinătatea bucuriei sale. Este interesat de acea bucurie, pentru care te-a creat și de care ai fost lipsit. Tot, ce a suferit și ce va mai avea de suferit, are un singur scop: reînnoirea bucuriei pierdute.

Te-a pregătit pentru primirea acestei bucurii prin aceia, că ți-a dat cuvântul său: ți-a dezvăluit adevărul Tatălui, ți-a încredințat minunatele mistere, care dacă el nu ți le-ar fi împărtășit niciodată nici măcar în minte nu ți-ar veni. Dar dărnicia lui merge

mai departe. Cea mai ardentă dorință a sa este, ca tezaurul încredințat al *adevărului și bucuriei*, nu doar să-l păstrezi deplin în tine, ci să-l dăruiești și să-l vestești. De aceea îl roagă Domnul pe Tatăl, ca să te *sfințească cu adevăr*, ceea ce înseamnă, ca să te *consfințești deplin adevărului*, ca adevărul său să devină singurul scop al vieții tale. Nu este vorba doar de cunoașterea, lui ci și realizarea lui deplină în iubire și unitate cu toți, cu care Domnul se unește la fel ca și cu prietenii săi. Cu acest adevăr te trimite. Cu acest adevăr te trimite în lume, dar în așa fel, încât să rămâi „extras” din lume și să rămâi consfințit adevărului: trebuie să apelezi lumea, nu prin aceea, că ești una cu lumea, ci prin aceea, că ești **una cu Isus**.

Lumea însă nu suportă deosebirea ta. De aceea Domnul îl roagă pe Tatăl, ca să *apere de rău*. Acel rău este spiritul lumii, care te cotropește peste tot. Numai într-o profundă unitate și unire cu El însă, poți să rămâi în lume, chiar dacă *nu ești din lume*. Poți să te sprijini deplin de El: nici El nu este din lume, dar a venit în lume, pentru că l-a trimis Tatăl, ca să dezvăluie lumii adevărul Tatălui și să se jertfească pentru lume. Acest sacrificiu al său îți dă instrucțiuni, cum să împaci cu realitatea, că *lumea are o ură față de tine*, chiar dacă trebuie să aduci aceea, ce caută cu atâta insistență: bucuria lui Isus.

Cum să ne apărăm împotriva urii lumii? Pentru aceasta o singură îndrumare: la fel cum Isus nu a răsplătit invidia cu invidie, ci cu iubire. Iubire în unire cu Isus este ca o plasă protectoare sigură, care nu permite trecerea răului, dar cu totul deschisă pentru bine. Invidia lumii pregătește Domnului și Maestrului tău o moarte înjositoare. Dar pentru că o primește și o suportă cu iubire, schimbă moartea sa în final în cea mai mare victorie. Aceluia, care vine înarmat cu iubire, lumea nu-i poate face rău. Tot răul, pe care ți-l poate genera, în unire cu iubirea Fiului lui Dumnezeu se schimbă în **jertfă pentru salvarea lumii**.

Când Dumnezeu ne manifestă o asemenea iubire, trebuie și noi în mod reciproc să iubim. Dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi. Așa cum Domnul se roagă pentru tine și pentru frații și surorile tale, pentru că și cu

ei este *una*, la fel cum *una este cu Tatăl*. Isus vrea să fie în inima ta prezent nu doar pentru tine, ci pentru fiecare, cu care te întâlnești azi, la fel este și pentru tine cu totul aproape în aproapele tău. Îi conectează pe toți în marea unitate spirituală și este foarte interesat, ca această unitate să fie desăvârșită. Unitatea *iubirii și adevărului* apoi devine unitatea *bucuriei*, pentru că ne unește reciproc și cu Isus cu aceiași legătură, care îl unește pe Fiul cu Tatăl.

Prețuiește acest dar a unirii și comuniunii dumnezeiești, ce ți-o oferă Isus, pentru ca să devină pentru tine sprijin apropiat și palpabil și obiect vizibil al iubirii tale. Se roagă pentru acest dar mereu și mereu, pentru că știe, că în raport cu supărarea lumii și a diavolului și a slăbiciunii umane în acest punct comunitatea sa este vulnerabilă. De aceea se roagă pentru ea de fiecare dată, când la tine vine și te satură cu Trupul său. Tocmai în aceasta este acel sens profund ¹al **darului agapei și unității**. Conștientizează, că atâta timp cât lași cale liberă iubirii de sine și egoismului conștient, împiedici prin aceasta tu însuși și delibert în realizarea a ceea ce Isus se roagă Tatălui său cu atâta insistență.

Închină-te Domnului tău cu profundă recunoștință. *Cât de sus este cerul deasupra pământului, atât de mare este iubirea lui față de tine*. Pune-ți adânc în minte, cui trebuie să-i mulțumești pentru tot binele Ce ai fi, dacă nu ai avea un Mare Preot atât de mare, care pentru tine și direct în tine se jertfește cu o mare iubire și cu o insistență atât de mare se roagă Tatălui ceresc, ca să *te apere de rău*. Alătură-te rugămintelor lui, pentru ca iubirea lui *în tine să fie adusă la desăvârșire*.

Laudă-l suflete al meu, pe Domnul, și nu uita nici un bine făcut de el²

Sursa: Světlo nr. 21/2006, pag. 3

GESTURI, CUVINTE ȘI SIMBOLURILE SFINTEI LITURGHII

¹ Ps responsorial 103

² ibidem

ThDr. Jozef Hal'ko, PhD

SFÂNTA LITURGHIE 2. Procesiunea de intrare

Dragi frați și surori

Așa cum am auzit în prima lectură, regele David s-a îngrijit de faptul, ca slujba să fie frumoasă, măreață, ca să orienteze gândurile acelorora, care intră în sanctuarul Domnului, care este preainalt, care este acela, fără de care nu putem trăi.

Ne străduim acum să pătrundem mai profund în gesturi, cuvinte și simbolurile sfintei liturghii. De aceea, data trecută am vorbit despre faptul, ce înseamnă, când sună clopotul – anunță începutul sfintei liturghii și noi trebuie să ne concentrăm la tot, ce este exprimat în ea, în cuvinte, la tot, ce se derulează în ea. În explicarea gesturilor, astăzi ne vom prezenta ceea ce este ca primul gest la începutul sfintei liturghii, ceea ce oamenii percep – aceasta este așa numitul cortegiu sau procesiune de intrare. Ce văd oamenii, ce vedeți voi frați și surori, de exemplu la transmisiunea directă a sfintei liturghii solemne la televiziune.

Vedeți procesiunea sau cortegiul, care are un aranjament foarte clar, care este întotdeauna aceeași. Primul merge ministrantul care slujește și în mână are tămâia. După el altul, care duce crucea ridicată și împreună cu ei, doi ministranți cu lumânări. După ei – după tămâie și cruce este dus evangheliarul ridicat sus și apoi merge preotul sau episcopul, care va celebra această sfântă liturghie, concelebranții lui și alți ministranți. Ca primul lucru, care trebuie conștientizat este acela, că merge procesiunea ceea ce numim comunitatea, care avansează, pășește, care simbolizează și exprimă faptul că, credincioșii, care se întâlnesc în sanctuar sunt comunitatea pelerină.

Poate ați auzit întâmplarea despre pustnicul, la care a venit un turist străin din Europa Occidentală și l-a întrebat: „Cum

puteți trăi într-o asemenea sărăcie, doar nu aveți nimic?” Pustnicul l-a privit și i-a spus:

„Doar nici dumneavoastră nu aveți nimic.” Și turistul i-a răspuns: „Păi eu doar trec pe aici, eu sunt turist.” Pustnicul i-a răspuns: „Și eu la fel, doar trec pe aici, cu toții doar trecem pe aici.”

Să ne spunem accentuat „doar trecem”, pentru că este o călătorie, care într-un mod de bază stabilește, ce va urma după această călătorie.

În timpul procesiunii de intrare a sfintei liturghii preotul împreună cu însoțitorii săi, ministranți și concelebranți se pășește și se îndreaptă spre altar. Prin aceasta exprimă și călătoria pământească a omului, care se îndreaptă spre altarul ceresc, unde îl vom lauda pe Domnul, pentru totdeauna.

Simbolic este și faptul, că procesiunea cu preotul sau cu episcopul merge printre oameni, este reprezentantul lor, este acela, care provine din acești oameni, este unul dintre ei. Dar când se apropie de altar, simbolistica se mută prin aceea, că este slujitorul sfințit a lui Dumnezeu, căruia oamenii în curând îi vor spune: „Să primească Domnul jertfa din mâinile tale, spre lauda și mărirea numelui său, și spre folosul nostru și al întregii sale sfinte Biserici.”

Întreaga sfânta liturghie este cea mai înaltă formă de rugăciune, căci așa va răsună și în sfânta liturghie, ne rugăm prin Cristos, în Cristos și cu Cristos.

Psalmul 141 explică de ce este ca prima în procesiune, tămâia. Tămâia, al cărei fum se ridică de jos în sus, exprimă acel reamintit psalm 141, psalmul ca simbol al rugăciunii. La fel cum fumul de tămâie se ridică la cer, tot așa și rugăciunea mea Doamne, să se ridice (la tine) la cer.

După tămâie este dusă crucea, pentru că sfânta liturghie este readucerea prezenței jertfei de pe Calvar, este aducerea prezenței patimii lui Isus și a victoriei lui Isus. Această cruce are o funcție de bază cu totul simbolică, pentru că desemnează înainte, că tot ce se va derula (*realiza*) se întâmplă în puterea crucii lui Isus, în puterea iubirii, cu care el a murit pe cruce.

De-a lungul întregii sfinte liturghii apare de câteva ori simbolul crucii în diferite forme. După tămâie, care este simbolul rugăciunii merge crucea, care este simbolul rugăciunii lui Isus pe cruce, care este baza și apogeul patimii sale, care se face prezentă în sfânta liturghie. După tămâie și cruce, de regulă merge diaconul, care ridică sus de tot cartea evangheliei, deci acel cuvânt a lui Dumnezeu.

Prima parte a sfinte liturghii, care trebuie să ne dispună în interior pentru primirea euharistiei este liturghia cuvântului. Apogeul ei este citirea evangheliei lui Cristos. De aceea este ridicat atât de sus evangheliarul. Întreaga sfânta liturghie este țesută de citate din Sfânta Scriptură, citate din evanghelie – din Vestea cea Bună. Întreaga sfânta liturghie este în esență modul de bază biblic. Faptul, că în procesiune sunt duse și lumânări simbolizează înainte de toate pe Isus Cristos, care spune: „Eu sunt lumina lumii” și există o anumită rezonanță, o anumită dependență, între cruce și lumânări. Pentru că lumânările sunt simbolul jertfei. Pentru ca lumânarea să lumineze, trebuie să ardă ceva. Se arde pe ea însăși. Lumina nu este degeaba. Lumina este ceva plătit. Sfântul Ioan Botezătorul spune: „Eu trebuie să scad, pentru ca el să poată crește.” În același sens cuvântul „lumânare” simbolizează următoarele: „Ea trebuie să se micșoreze, este tot mai mică și lumina lui Isus trebuie să fie tot mai multă și mai multă.” Acea lumânare purtată în apropierea preotului este și un îndemn pentru el, să conștientizeze, că nu el este sursa de lumină. Sursa de lumină este Isus Cristos, simbolizat de această lumânare, care este simbolul iubirii sale și lumina izvorând din jertfa crucii. Din nou ne aflăm la cruce, care schițează, că această jertfă se derulează în cea mai înaltă formă de dăruire a propriei vieți.

Astfel dragi frați și surori, dacă suntem suficient de atenți descoperim, că deja din primele minute ale sfintei liturghii, clopotul de început ne-a ajutat să ne concentrăm. Deja în imaginea comunității pelerine se poate vedea o anumită imagine premergătoare a ceea ce se va derula, căci noi vrem să ne rugăm, ca rugăciunile noastre să se ridice la cer la fel ca fumul de tămâie.

Data viitoare vom vorbi despre faptul, de ce cei care se apropie îngenunchează. Este din nou un gest, care explică multe, în diverse feluri.

Lăudat să fie Isus Cristos.

Din sursă 07. 02. 2020

<https://www.tvlux.sk/archiv/play/svata-omsa-2-vstupny-sprievod>

Cu aprobarea și binecuvântarea predicatorului Mons. Jozef Halko O scurtă biografie

J.E. Mons. prof. ThDr. Josef Hal'ko. PhD

Episcop auxiliar al Arhiepiscopiei de Bratislava (31 ianuarie 2012 numit, 17 martie 2012 consacrat ca episcop), episcop titular de Serre.

S-a născut la Bratislava la 10 mai 1964 ca nepot al lui Josef Hal'ko, primul paroh greco-catolic în Bratislava. După gimnaziu a studiat la Facultatea economică din Bratislava. După mai multe refuzuri de a fi primit la facultatea de teologie, a lucrat ca muncitor la Gospodăria Apelor Bratislava și ca educator la Institutul de Asistență Socială. Ca preot a fost sfințit la 4 iulie 1994, la Trnava. Din anul 1997 a fost însărcinat cu pastorația credincioșilor pentru Bratislava, al creștinilor vorbitori de limba maghiară. În același an a început să predea cursuri de Istorie al Bisericii Romano-catolice, la Facultatea de teologie a Universității Komneskeho din Bratislava. Din anul 2006 este docent la catedra de Istorie a Bisericii. În anul 2000 a obținut doctoratul la Universitatea Papală Santa Croce, din Roma. În anul 2009 a fost numit de către papa Benedict al XVI.-lea ca și capelan al Sfinției Sale. În anul 2013 președintele Republicii

Slovace a fost numit ca profesor de înalte studii în domeniul teologiei catolice.

Ridicarea la cer a Domnului Sf. Leon cel Mare

Domnul nostru Isus Cristos la patruzeci de zile după învierea sa, în văzul ucenicilor săi s-a ridicat la cer, pentru a ne deschide porțile fericirii veșnice.

Înainte a terminat tot ceea ce a fost necesar, pentru vestirea Vestii celei Bune și a misterului Noului Testament. Acum nu ne mai este accesibil fizic. A dorit să stea la dreapta Tatălui și să rămână până la sfârșitul timpurilor, pe care Dumnezeu le-a stabilit pentru înmulțirea oamenilor și a Bisericii. Apoi va veni în același trup, în care s-a ridicat la cer, și va face judecata asupra celor morți și asupra celor vii.

Pentru ca, credința noastră să nu fie merit și fortăreață, în locul privirii a intervenit învățătura, ai cărei porunci obligatorii trebuie să țină de inmă sub iluminarea de sus (...).

Ridicarea la cer a Domnului și trimiterea Duhului Sfânt a înmulțit această credință. Pentru ea, acum nici cătușele, nici gratiile pușcărilor nu înseamnă nici o limitare, nici o încătușare, nici foc, nici animale sălbatice, nici cele mai groaznice cruzimi ale persecuției nu pot clătina. În întreaga lume s-au întrecut bărbați și femei, bărbați statornici și fete, ca pentru această credință să-și verse propriul sânge.

Privirea lor atunci a fost îndreptată spre Cristos, care stă de-a dreapta Tatălui.

Fără piedici privirii trupești, sufletul se poate ridica la acela, care și după aceea, ce a coborât pe pământ, a rămas mereu la Tatăl, și acum după ridicarea sa la cer, nu vrea să se despartă de ucenicii săi.

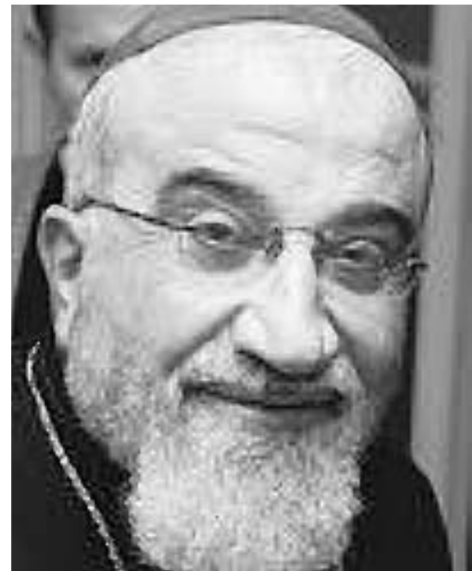
Când, Fiul omului s-a întors în slava Tatălui, s-a arătat astfel în slava sa prietenilor săi în cer. Într-un mod tainic a început să vină mai aproape de ai săi, chiar dacă prin apariția lui trupească s-a îndepărtat de ei atât de mult. Credința noastră poate să pătrundă mai adânc în esența naturii Tatălui și a Fiului. Nu mai caută întâlnirea cu natura fizică a lui Cristos. Trupul său glorificat și-a păstrat natura umană, dar credincioșii nu pot prinde în mâinile lor pe acela, care este de aceeași natură cu Tatăl, căci se poate apropia de acest mister, în spirit. De aceea, Cel Înviat din Morți, îi spune Mariei Magdalena: *Nu mă atingeți, pentru că încă nu m-am ridicat la Tatăl meu.* Aceasta înseamnă: nu vrea, ca să te apropii de mine fizic, ca să încerci să mă cunoști doar după simțurile fizice. Am rezervat pentru tine o întâlnire mai nobile și te pregătesc pentru ceva cu totul mai mare. Acum când mă ridic la Tatăl, vei vedea, că această întâlnire va fi mai adevărată și mai desăvârșită. Vei înțelege neinteligibilul. Ceea ce rămâne ascuns ochiului, vei cunoaște prin credință.

Sursa: Světlo, nr. 21/2006, pag. 4

Arhiepiscopul Rahho – martir și apostol al păcii

Clipe amare. Politicienii și factorii bisericești din întreaga lume au fost revoltați de moartea arhiepiscopului caldeean din Mossul. Paulos Faraj Rahho, care la sfârșitul lunii februarie 2008 a fost răpit, a fost găsit mort după două săptămâni. Organizația Națiunilor Unite au condamnat moartea „bărbatului care și-a dăruit toată viața înțelegerii

interconfesionale și a păcii în Irak. Purtătorul de cuvânt al poliției în orașul sud-estic Mossul a spus unei agenții de știri: „Aswat al Irak nu a fost ucis de răpitorii săi. A fost deja mort, de cel puțin trei zile, când trupul său neînsuflețit a fost găsit joi în Mossul.” Pe paginile de internet a stației „Ischat TV” vineri era postat: „Răpitorii au făcut presiuni asupra arhiepiscopului și au vrut să-l forțeze, să renege credința sa.” Dar acesta a refuzat permanent și după o săptămână în captivitate a murit.. „Martiriul arhiepiscopului Rahho ar trebui să contribuie la deplina reconciliere în Irak,” speră vizitatorul apostolic pentru creștinii din Caldeea, în Europa. Philip Najim a spus la Radio Vatican: „Sper, că de această dată conștiința societății internaționale se va mișca și va iniția ceva pentru Irak. Sper, că se va termina baia de sânge și oamenii vor înceta să părăsească în grupuri mari patria lor, pentru că ei caută pacea și o viață normală. Ceea, ce se întâmplă aici, nu este un exemplu nici pentru democrație, nici pentru o lume liberă. Este o catastrofă

Arhiepiscopul Rahho

naturală orientată împotriva oamenilor, împotriva poporului irakian și împotriva întregului Irak.

Rahho a fost înmormântat la sediul creștin Karamles,

în apropiere de Mossul.

Aici este înmormântat și secretarul său P.

Eagheed, pe care l-au împușcat teroriștii în ziua de 3 iunie 2007, în timpul sfintei liturghii. Episcopul din Arbilu Rabban al Qas, a povestit la Radio Vatican despre nenumăratele manifestări de condoleanțe din toate sectoarele: „Mulți musulmani și Arabi, nu numai creștini ..., mulți oameni au spus: - Acest episcop nu a fost doar episcopul catolicilor. A fost fiul orașului Mossul. Ușa sediului său episcopal a fost deschisă pentru toți. Terorismul nu poate pune capăt prieteniei noastre. Suntem uniți, să-i apărăm pe creștini în fața teroriștilor.”

Papa Benedict al XVI.-lea a celebrat în capela papală particulară, liturghia pentru defunctul arhiepiscop.

Răpirea și moartea arhiepiscopului din Caldeea sunt conform exprimării Societății pentru popoare amenințate „un mesaj clar al grupărilor teroriste arabo-islamice creștinilor în Irak, care locuiesc în câmpiile Ninive lângă Mossul, ca să părăsească acest pământ pentru totdeauna. Această regiune este sediul principal al caldeenilor creștini-asirieni, care deocamdată au fost apărate de luptătorii peșmergiști din Kurdistanul vecin.” „Răpitorii au cerut 2,5 milioane de dolari răscumpărare și mesajul lor, pe care l-au înșirat în regiune, sublinia cerința absurdă, alungarea tuturor creștinilor din această regiune,” a spus Kamal Sido, ambasadorul societății pentru Orientul apropiat. Trebuiau să ajute teroriștii islamo-arabi în procurarea armelor și să-i ascundă în bisericile lor. Au fost aici amenințări publice: dacă biserica catolică din Caldeea nu va pune la dispoziție atentatori sinucigași, creștinii vor trebui să părăsească această regiune.

Conform Der Fels 4/2008

Sursa: Světlo, nr. 18/2008, pag. 9

Miracole în jurul sanctuarului marian în Crescentino – Italia

Pe ruinele palatului roman a apărut micuțul, dar frumosul sanctuar *Madonna del Palazzo*. Este situată la cca. 1,5 km de la castelul medieval Verrua Savoia. Statuia miraculoasă a Fecioarei Maria a adus-o aici sf. Eusebius din Vercelli, episcop și martir și a dăruit-o Placidei, femeia cu sânge imperial, care a fost expulzată de Iulian Apostatul, pentru că nu a vrut să trădeze

Statuia miraculoasă a Fecioarei Maria

crediința catolică și să devină ariană.³ Statuia Fecioarei

Maria a amplasat-o într-o încăpere a palatului și curând au început să se adune în jurul ei creștinii locali. Pentru că statuia cinstită la palat, a primit numele de *Madona del Palazzo*.

Mai târziu a fost amplasată în mica și frumoasă capelă. Când în regiune au ajuns hoardele barbare, au dărâmat fortificația romană, dar au lăsat statuia Fecioarei Maria și capela ei. O lungă perioadă de debusolări negre, locuitorii au apărut micul sanctuar marian.

În anul 1525, după bătălia lui Francisc I. și

a

Sanctuarul marian din Crescentino

³ Denumire mai veche dată popoarelor care vorbesc limbi indo-europene

Carol al V.-lea, împăratul roman și regele spaniol, au pătruns în regiune mercenarii spanioli, care au ocupat castelul Verrua Savoia și au vrut să distrugă bisericuța și statuia Fecioarei Maria și să le ardă. Dar la prima încercare, cu o lovitură cu un topor mare, toporul a plesnit. Soldații de frică au fugit și statuia a dispărut.

Mutarea clopotniței și maestrul Serra

Nu departe de bisericuță a fost un izvor de apă potabilă, care și astăzi oferă o revitalizare și bucurie celor din jur. O fată surdo-mută, care l-a iubit cu ardoare pe Domnul, mergea la acest izvor zi de zi să adape micuța ei turmă. Într-o zi, dintr-o dată a zărit-o pe Doamna strălucind ca soarele, care a salutat-o și cu o nesfârșită dulceață în cuvinte i-a poruncit: „Mergi la paroh și spune-i, că în izvor, unde mergi tu să-ți adapi turma, se găsește statuia miraculoasă.”

Dintr-o dată, fetei i-a revenit vorbirea și auzul și a mers la paroh să-i transmită mesajul lui și locuitorilor din Crescentina. Cu mare ceremonie și cu o numeroasă participare a oamenilor, statuia a fost ridicată și amplasată la locul ei din capelă.

Vestea despre micuțul sanctuar s-a extins tot mai mult, de pe zi pe alta. O mulțime de oameni veneau la picioarele Maicii Domnului și își depuneau aici diferendele și neconcordanțele lor. Înscrișul pe o mare piatră documentează, cum după trei sute de ani și lupte pentru limitarea granițelor între Verroa și Crescentina, în final vecinii și-au întins mâinile și s-au împăcat pentru totdeauna.

Pentru că pelerinii se înmulțeau mereu, bisericuța nu a fost capabilă să-i preia pe toți cei care veneau. Locuitorii deci au hotărât, că

o vor extinde și au construit lângă biserică o clopotniță frumoasă. Dar după câțiva ani a fost nevoie din nou de o extindere și aici îi împiedica clopotnița. Le-a părut rău să o dărâme și le-a venit ideea de a muta clopotnița astfel, cum este construită. Dar cine reușește asta?

Acel curajos s-a dovedit a fi un maestru constructor local, un zidar foarte experimentat Crescentino Serra, care a pregătit mutarea. În ziua de 26 martie 1776, a fost stabilită data pentru realizarea lucrării. Serra sigur de lucrarea sa, pentru a împrăști toate dubiile și frica privitorilor, l-a trimis pe fiul său de doisprezece ani, să meargă în clopotniță și să tragă clopotele la ceremonie, în timpul transportului miraculos. Și rezultatul a mulțumit așteptările. Clopotnița, ascultătoare la toate comenzile, se muta pas cu pas la noul său loc cu cca. 3,5 m de la locul inițial.

Când a aflat Victor Amedeo II.-lea, i-a încredințat lui Serra misiunea de a muta turnul din Via Dora Grossa din Torino. Din varii motive însă nu s-a ajuns la realizare.

Din Maria Ausiliatrice 3/2008

Sursa: Světlo, nr. 18/2008, pag. 6

Așteptăm sugestiile, criticile și comentariile Dumneavoastră, la adresa de e-mail: monimex_f@yahoo.com Tel.: 0722 490 485 sau 0742 519 115.

Dacă aveți adresă de e-mail, puteți să o transmiteți și vi se pot trimite pe e-mail aparițiile acestei Foi Parohiale. TOTUL ESTE GRATUIT!!!

Traducerea: Iosif Fickl

Corectură: Maria Fickl